

Dead can Dance
- A halál Show-ja -

Bevezető

Üres a színpad. Először a műsorvezető lép be, ellenőrzi a színpadot. Vár: majd elindul a zene(Dead can Dance: The Writing On My Father's Hand)Egy bejáraton jönnek fel a szereplők, A Műsorvezető mindenkitől elkéri a telefonokat és az órákat.

Műsorvezető:

Erre itt nincsen szükség.

Karakterek bejönnek, elfoglalják a helyüket a színpadon és várnak, egyszer csak bejön egy bűvész.

Műsorvezető : A közönségnek

Hölgyeim és Uraim a most következő műsor a fantázia szüleménye, bármilyen hasonlóság létező személlyel vagy történéssel csupán a véletlen műve.

Bűvész:

Hát nem is tudom, talán...

Eltünteti a kendőt, zene a karakterek átváltoznak nézőkké, tapsolnak, nevetnek (mint az show műsorokba a bejátszott taps) a műsorvezető elkezd a szövegét.

1. jelenet

Műsorvezető:

Köszöntöm önöket Kedves Barátaim!(Ez tiszta politikus szöveg, hánynom kell.)
Mit Barátaim, dehogyan barátaim, ismeretlen és kevésbé ismeretlen nézők, Ftlf résztvevők szervezők.

Tehát! Köszöntöm önöket ismeretlen és kevésbé ismeretlen nézőink. Nehogy kikapcsoljátok telefonjaitokat, nyugodtan egyetek-igytok. Mai shownkban egy olyan témát dolgozunk fel önöknek,- a teljesség igénye nélkül- amit jobban szeretünk elhesegetni, úgyhogy szokás szerint nyugodtan találjunk magunknak valami mellékselekvést, ami segíti a nem odafigyelést.

Mai Show-kat három haláli tehetség hölgy nyitja meg, az önök szavazatán most semmi nem múlik, önök csak telefonáljanak bárkinek, csak az önök döntésén múlik kinek. Vagy írjanak sms-t, ne nekünk, barátjaiknak, ismerőseiknek, ismeretleneknek. Köszöntöm a nézőket, Sára, Katus és Fruzsi próbálja megrendíteni a nézők szívét. Vajon ki tudja kicsalni a könnyeket. Sára egyedül a sötétben, talán a hétköznapi terhei túl nehezek számára, vagy egyszerűen genetikailag ilyen az alkata? Önvallomás

Sára:

Van aki bírja a magányt. Én nem. Olyankor befelé fordulok. Elindulok egy folyósón egy sötét szoba felé. Sokszor be is megyek abba a szobába. Van olyan is, hogy meglátok egy nyitott ajtót, ami egy világos szobába vezet. Szeretek abban a szobában lenni. Akkor, mikor ott vagyok egy kis időre elfelejtem minden gondom. Ám mindig mikor azt hiszem, hogy most itt maradhatok a fényes szobában, valaki rámcukja a szobaajtót, és én ottmaradok, egyedül, a sötétben. Félek a sötétben, attól az üres sötétségtől, amit magamban érzek. Néha megtámadnak abban a szobában. Bántani akarnak. Van, hogy olyan mély és sötét az a szoba, hogy el akar pusztítani.

Műsorvezető:

Ablakokat? Kereste már?

Sára:

Ablak? Az nincs. Hogy kerestem-e? Mondom, hogy tök sötét van! Te is a hülye kérdéseiddel jössz! Azt hiszed ez jó nekem, hogy egy szobába vagyok bezárva, ahol még magamat se látom?! Nyissa ki valaki az ajtót! Megint bántani akarnak! Valaki!! Ez a hely se sokkal jobb. Túl világos...

MV:

Köszönsék sok szeretettel, Gerdát. Halálos beteg egy kórházi ágyon fekszik, utolsó szavait halják.

Gerda:

A néma könnyek végigcsordultak arcomon, rá hófehér, gyöngyös felsőmre, amit tőle kaptam. Ezek még nem gyász könnyek, még nem fogtam fel, csak azt, hogy elveszítettem. Nem fogtam fel, hogy ő igazából meghalt, csak sírtam némán, a fájdalom, mint a parázs, amely nem tűz még, de épp oly veszélyes, sőt talán veszélyesebb, mert először parázs, majd végül erdőtűz lesz belőle, égette belsőm. Minden porcikámra ránehezedett a sötétség fátyla, ez az a pillanat, amikor a lényem egy része örökre eltávozik, az alattam sírva megnyíló föld legmélyebb részébe, s soha, de soha nem jön vissza. Elvesztettem ezt a részt, akárcsak Őt.

MV:

Milyen giccses! Csodálatos! Lássuk van e benne több?

Gerda:

Meghalt, nem jön vissza többet. Soha. Nem tudtam felfogni. Ez olyan dolog, ami nem fér bele egy parányi emberi lény kicsiny tudatába. Nincs többé. Csak ezt tudtam ismételtetni magamban. A halál láthatatlanul édes és gyönyörű karja könyörtelenül elvitte őt legszebb és legfinomabban illatozó virágai közé. Ő fog a legszebben díszelni a vérvörös rózsái között, ő lesz holt kertjének legszebb dísze, holt virágainak legszebb vértje.

Összetört szívem, meggyötört lelkem kívánta, hogy kövessem Őt, hogy vele lehessek, csak egyszer utoljára, de a kert a tejfehér köd láthatatlanná teszi, s soha nem fogom Őt megtalálni.

MV:

kérem lejárt az ideje

Gerda:

Elvesztettem őt örökre.

Műsorvezető:

Nagy szavak! Szép szavak! Nem semmi! Látták milyen beleéléssel mondta! Nem semmi! A halálra hány kifejezést és gyönyörű képet használt ez a törékeny szerelmes lány? Már majdnem elsírtam magam, de lássuk következő művésznket! Katus!. Fontos pillanat ez az életében. Az életében?

Katus:

Miért? Miért? Miért?!?! Miért éppen én?

Nem és kész! Nekem még van dolgom!

Kislánykoromban, az apám mindig azt mondta: „vigyázz kit szeretsz, mert attól kezdve ő lesz a te gyenge pontod, ő lesz az akin a bosszúk csattannak majd”.

Akkor még nem érttem. Nem az volt a szörnyű, mikor láttam a golyót közeledni és hallottam a csattanást, éreztem, ahogy befűrődik a mellem közé, hanem az, amikor az sikolyukat hallottam. El sem tudom képzelni mit érezhetnek most.

Műsorvezető:

A zsűrinek nagyon nehéz dolga lesz, nincs is zsűri. de ne felejtsek, az ön szavazatukon semmi nem múlik, nehéz volt végig hallgatni ezeket a könnyfakasztó szövegeket mindegyikük fontos hangsúlyt fektetett a családjukra a hiányra és a szerelemre. Tehetségük egyértelmű, segítsenek nekik továbbjutni. Hívjanak minket! Most pedig reklám!

Szövegmontázs az elhangzott szövegekből és a többiek későbbi szövegeiből a szomorú mondatok. Halkul egészen a suttogásig. Lassan a helyükre mennek. Visszatérnek a kezdőképbe.

2.jelenet

Csend. Facebook a semmi unalom, bezárkóztunk.

Műsorvezető:

Amíg telefonálnak, sms-t írnak, szavazgatnak nézzék meg társadalmi célú hirdetésünket.

f1:
Megjelöllek ismerősömnek

f2:
Elfogadom,

f1:
felvettelek

f2:
chat : mi van veled?

f1:
semmi és veled?

f2 :
semmi

f3:
helló f2

f2:
helló f3, mi van veled?

f3:
semmi, és veled?

F2
semmi

és így tovább

Kórus

Csak egy kis figyelmet szeretnék. Vajon ha elmennék hiányoznék valakinek? Feltűnne valakinek? Inkább szeressetek?

Karola:

Sétáltam hazafelé a már jól ismert úton. Mikor hazaértem, üres volt a ház. Magamat is annak éreztem. Felmentem facebookra és az első, amit megláttam egy kép volt rólam. Nem tudom mikor készülhetett, borzasztóan néztem ki. Észrevettem a több száz kommentet és megosztást rajta. Undorítóbbnál undorítóbb dolgokat írtak rólam, alaptalan baromságokat, nem csak az ismerőseim, ismeretlenek is. Soha nem ártottam nekik. Egy idő után nem tudtam tovább olvasni. Szégyelltem magam. Zokogva felkeltem és elindultam az ablak felé. Kinyitottam és kimásztam. Nagy levegőt vettem. Egy csattanás, és minden elsötétült. Ahogy elsötétült rögtön fel villant egy kép. Egész kicsi voltam, a szüleimmel mosolyogtam. Boldog voltam. És ezután láttam az életemet leperegni, mint egy mozifilmet, úgy ahogy volt :

Kórus:

Otthonról tartok iskolába, szól a zene, a Tettye téren különös érzés kerít hatalmába. Kinyílik a szemem. süt a nap, érzem a kellemesen hideg, friss szellőt az arcomon, egy fiatal pár sétál velem szembe, a fiú átöleli a lányt, mosolyognak,

elhaladok mellettük, a másik járdán egy kis foxi keresi a pisiléshez alkalmas helyet, maga mögött húzva egy kicsi törékeny ősz öregasszonyt, elhaladok mellettük, egy lány kocog fülében fülhallgató, ritmusra pattognak a mellei, elhaladok mellettük.

Mindenki mond egy egyszerű hétköznapi élményt, aminek végén kórusban mondják :

elhaladok mellettük
Fényes téli napsütés, összeszorul a szívem, múltó pillanat, csak átutazóban vagyunk itt.

Karola:

Hirtelen világossá vált: életem legnagyobb hibája a halálom volt.

3. jelenet

Műsorvezető:

Ezzel voltak még így páran

Rómeó:

Hány ember van, ki végsőn percein mosolyra gyúl! Azt mondják ápolói: utolsó lobbanás. Lobbanasz e hát utolsó láng? Szerelmem! Hitvesem! Lelked mézét kiszívta a halál, de nincs hatalma bűbájdod felett. Drága Júliám! Mi óvta meg szépségedet? Talán szerelmes lett beléd a vak halál? Itt rejteget a vézna szörnyeteg a föld alatt, hogy szeretője légy? Úgy féltelek hogy oldaladra fekszem és ki nem lépek többé a gyászos éj e csarnokából: itt tanyázom, itt hol síriférgek szolgálányid. Végső hajlékom itt legyen nekem. Rossz csillagok járámat itt rázza le az élet nyütte hús. Szemem tekintsd, karom szorítsd mégegyzser őt s te ajkam te lelkem zára, csókkal pecsételd örök kötésem a kufár halállal. Jer hát te vad, te keserű vezér! (fogja a mérget) Sötét hajós, repítsd a szirt fokának e holtra fáradt megtépett hajót. Te érted Júliám(kiissza) Derék vegyész, mily gyors a mérged! Csókkal alszom el.(meghal)

Júlia:

S a férjem? Emlékszem, mit mondtak, hol ébredek majd, itt is vagyok...De hol van Rómeó? Én el nem mozdulok. Mi ez? Mit tart a kezében kedvesem? Hát méreg szegte életét derékba...Fukar, te! Nem hagytál egy árva cseppet, hogy utolérjelek! Hadd érem ajkad: talán maradt ott egy parányi méreg mi porba sújt és mennyekig repít. (megcsókolja Rómeót) Ajkad meleg...Jönnek! De nem késem jer drága tőr: (kirántja Rómeó törét) ez jobb hüvely! (keblébe döfi) Maradj itt mindörökre!(Rómeóra roskad és meghal)

Kórus Ének vidám Halleluja Feka módra

4.jelenet

Zsófi: *(idegesen dühből)*

Miért ilyen igazságtalan az élet? Bármit megtettem volna azért, hogy egészséges legyek. Az utolsó pillanatig küzdöttem a gyógyulásért. Nem akartam még meghalni.

Műsorvezető:

kérem bocsássanak meg, biztonságiak vezessék ki! Ez hogy került ide?

Zsófi:

Nem vágytam sok-mindenre, csak átlagos dolgokra, olyan dolgokra amik más embernek átlagosak. Bárcsak megtapasztalhattam volna milyen a szerelem, bárcsak egyszer anya lehettem volna, bárcsak a családommal és a barátaimmal maradhattam volna. És most, hogy végleg elvették tőlem a reményt, olyanokat látok magam körül, akiknek mindenük megvolt amire vágytam. Egészségesek voltak, megvolt minden esélyük egy hosszú és tökéletesen boldog életre, de eldobták maguktól.

Rómeó:

de véletlen volt, én azt hittem....

Júlia:

én meg azt hogy ő ...

Zsófi:

Hogy voltak képesek erre? És még azt várják, hogy sajnáljam őket?

Rómeó és Júlia:

Na jól van azért, ne csináld már, annyira nem vészes

Zsófi:

Én boldogan elfogadtam volna azt az életet, amit ők nem tudtak megbecsülni és a szemébe dobták. Lassan talán rájönnek, hogy mennyit vesztek, de már soha, soha nem csinálhatják vissza.

Roberta: *vigasztalja Zsófit*

Halál az, amikor egy üres, egymást bántó kapcsolatban élsz. Amikor a másik jelenléte már nem öröm, hanem teher. Nem mersz kilépni. Nem tudsz kilépni. Nem akarsz kilépni? Halál az, amikor az évek óta húzódó problémákra sosincs megoldás, mindig csak egy beletörődő „lépjünk tovább”. Halmazódik a fájdalom, talán a félelem is, a reménytelenség mindenképp. És akkor kétségbe esel. Elgondolod, hogyan tervezted az életed. Próbálsz benne örömet találni... de egyre nehezebb. Eleinte sírsz. Kiabálsz, üvöltesz, földhöz vágysz pár tányért. Aztán lassan belefáradsz. Hová mennél, ha nem maradsz itt? Kezdj új életet? De ha őszintén megnézzük, talán nem is olyan rossz a mostani... És lassan beleszoksz a szomorú közönybe. Az ember, aki lehettél volna, teremtő, ragyogó ember ábrándképpé válik, a múlt hamis elképzelésévé. "Végül is, nem olyan rossz az életem, lehetne rosszabb is." "Nézd meg, hogy élnek sokan!" „Hová mész, mit

csinálsz, ha itt hagyod?” „Anyád mit szólna?” Hogy lehetsz ilyen felelőtlen?”
„Azért építetted fel ezt az életet, hogy most felrúgd?” „Miből fizeted a gázzámlát?” „De hiszen közös jelzalog van a lakáson! Élnél inkább a híd alatt?” „Megnyugtatom magad. Beletörödsz. Halál- ez is.

Ingrid:

Akkor döntöttem úgy, hogy a könnyebb utat választom. Mikor megéreztem a könnyen szerzett pénz ízét.

MV:

Mint minden politikus. Az éhes szellemek: akiknek hatalmas a hasuk és gyomruk bármit fel tudnának falni, de a torkuk tú vastagságú. Ismerjük az ilyet.

Ingrid

Mindennél jobban szeretem a pénzt, megbabonáz a látványa.

MV:

Akkor miért nem nyitottál temetkezési vállalkozást, ez az a biznisz ami 10, 100, 300 év múlva is biznisz lesz. Amíg vannak emberek, erre mindig van kereslet. Kívéve Indiát.

Ingrid:

A pénz az ami elhitei veled, hogy valaki vagy. Élet és halál ura. Amikor a kezemben tartom úgy érzem mindenem megvan. A pénz az én apám, anyám és szerelmem. De már nem számít. Elengedte a kezemet. Mindenkinek az életében eljön az a pillanat, amikor el kell döntenie, hogy melyik utat választja. Én már egyszer döntöttem. Mindig a könnyebbet. Halál ez is.

V. Jelenet

Műsorvezető :

Továbbra sem várjuk szavazataikat. Shownk folytatása érdekében lássunk egy érdekes találkozást következő vendégem Dorcsi, aki halálos ágyán fekszik és várja a halált, mit gondol helyzetéről?

Dorcsi :

A halál elkerülhetetlen. Az élet rendje, hogy egyszer mindenki meghal. De miért kell, hogy fájjon? Mire jó a fájdalom? Miért nem lehet egyszerűen csak elaludni, beleveszni egy álomba és nem ébredni fel többé? Mindenki erre vágyik. Miért kell hát szenvedni?

Mikor megtudod, hogy menthetetlen beteg vagy, nincs gyógymód, de azért bízunk benne bármi történjen is. Eljárunk terápiára, ahol szétbombázzák a szervezetünket és a 10 hónap haladékból esetleg 12 hónap lesz. 12 hónap szenvedés, hányás, hajhullás, fájdalom és közben mégis reménykedünk a lehetetlenben, kapaszkodunk az életünkbe minden erőnkkel. De miért? Talán félünk, hogy mi lesz azután? - lehet. De nem is a halál a rossz, hanem az hogy fáj itt hagyni az életet.

Szonja:

Gyilkosok, öngyilkosok. Ezeknek a szavaknak hallatára szánalmat, félelmet érzünk, holott tudja bármelyikünk is hova vezet az ajtó, amit ők kinyitottak? Gyilkos. Gyilkos lennék? Könyörgött, hogy mentsem meg. Hónapjai voltak hátra, tele szenvedéssel.

Dorcsi : *(Simogatja vigasztalja)*

Ismerem az érzést, a szenvedéstől kigúvadó szemeiben elkeseredett könnyörgés volt. Te csak egy eszköz voltál az ő öngyilkosságához.

Szonja:

Mégis én voltam az, aki leállítottam egy pumpáló szívet, egy rendszert, egy életet. Mitől vagyok én más, mint a többiek, mitől vagyok én rossz? Vannak egyáltalán jók meg rosszak?

MV:

Jó-rossz rossz -jó, ezt elültetni az emberi tudatban na ez a gyilkosság. Dualizmus ez is egy halál.

Szonja:

Az ember fél az ismeretlentől. Nem értem, hogy várhatják el bárkitől is, hogy úgy éljen vagy haljon, ahogy másoknak tetszik. Én megszabadítottam őt a fájdalomtól. Az élettől, ami szenvedés volt. Ettől viszont én szenvedtem egy életen át.

Valentina:

Az életem egy kalap szar volt, elpocsékolt idő, pedig másra is fordíthattam volna. Állandóan csak az elvárások, a kényszer, a hajtás. Mindig meg akartam felelni az embereknek, a barátaimnak, a szüleimnek, a tanároknak.

MV:

Na és ezzel vagyunk így páran.

Valentina:

Egy napon egyszerre minden összejött, a suliban szar jegyet kaptam, a szüleim veszekedtek velem, a barátaim meg hátat fordítottak, de volt egy fiú. Egymásra találtunk.

Rómeó és Júlia:

Ti is?

Valentina:

Ó igen. A heroin. Nem gondoltam hogy egy nap engem is belőnek. A srác lőtte be nekem, az az érzés, túl tesz az orgazmuson százszor. Kábé másfél napon keresztül rajta voltam. Másnap magam kerestem meg a srácot, hánytam rosszul éreztem magam, de ennek ellenére belőtte nekem. Nem tudta mennyit tesz bele, sok volt abban biztos vagyok...

Szonja:

Élet? Csöveken lógni, gép pumpálja az oxigént, és nincs esély. Élet? Nevetséges. Mi az, hogy bűn? Hogy rossz? Ki döntötte el ezeket a dolgokat? Kinek áll jogában bizonyos dolgok felett ítélni? Az emberek szeretnek ítéleteket mondani mások felett. Ez is halál! Nem?
Én csak hozzásegítettem. Azt nem tudom mihez, de valami máshoz. A szenvedés véget ért. Megmenekült. Miért fáj a mellkasom? Miért fáj, hiszen én csak segítettem. Azt mondta, hogy segíték rajta. Gyilkos vagyok?

Dimi: *Bohóc műsor Teleshop öngyilkossági módszerekkel.*

Bandi:

Akkor mindenkinél jobbnak tartottam magam, aztán lassan-lassan elhúztak mellettem. Most már késő, már késő, Senkinek nem kellett a képeim, nem volt pénzem, se büszkeségem, ahhoz hogy másképpen szerezzem meg a napi betevőt. Miért én? Hisz annyi hozzám hasonló tehetségtelen lesz naggyá, kapcsolatok révén.

MV:

Lásd. a magyar politikai elitet "rendszerváltás" után, miniszterek, miniszterelnökök, köztársasági elnökök

Bandi:

Még most is érzem az a maró fájdalmat a gyomromban, Éhes vagyok. Éhes vagyok napok, hetek óta. Éhes voltam, állomba szenderültem. Most talán jól lakhatom.

Műsorvezető :

Ma Magyarországon, több mint 400 000 gyermek és kétmillió felnőtt van kitéve hasonló sorsnak. Cserében páran meggazdagodtak.

200 milliárd végzi a kukában évente. Ennyibe kerül az a 400 ezer tonnányi lakossági élelmiszer, ami évente a szemetesbe kerül. Közben Magyarországon a becslések szerint mintegy 100 ezer ember éhezik, köztük tízezer gyermek. A földön 25 000 ember hal éhen naponta. De önök csak telefonálgassanak, bambulgassanak, sms ezgessenek nyugodtan tovább. Finálénkhoz érkezünk Timót és Dorothy!

Timót és a Dorothy

Kányádi Sándor: Távolodóban

*Távolra még ellát a szem
de a közeli apróságok
már a betűk is megkívánnak
felkarnyújtásnyi távolságot*

*és ködösül a távol is
hegyvel az ég egybemosódik
és kezded el-elhagyogatni
fontosnak vélt vinnivalióid*

*Süllyedőben emelkedőben
látod a foszló láthatárt is
osztogasd szét amid maradt
ingyen is átvisz aki átvisz*

*s hátra ne nézz kiket szeretsz
a maguk útján nem utánad
mendégélnek akaszd a fára
üresen maradt tarisznyádat*

Timót:

Dorothy:

Nem tudom hogy kerültem ide, nem tudom mi történik velem. Mindig féltem attól milyen lesz meghalni. Éltem? Sokszor elképzelttem, hogy milyen lehet átlépni egy másik világba. Most hogy elérkezett a pillanat végre megtapasztalhatom. Kicsit sajnálom a szeretteimet, a családomat, barátaimat, hogy itt kell hagynom őket,

MV:

Tibetben ez az első feltétele annak, hogy valaki kolostorban tanulhasson.

Dorothy:

Úgy érzem valami sokkal jobb vár rám, mint amit eddig tapasztalhattam. Mindig azt hittem, hogy a halál a megsemmisülés, de soha nem éreztem jobban magamat és azt hogy létezem.

Műsorvezető:

hogy életed kiválók közt teljen
nincsen arra szükség
hogy minden reménytelen éj reggelbe forduljon
nincsen arra szükség
a fájdalom ágyán is nyugovóra térhetsz
hogy fejed szerelmed ölébe hajtsad
nincsen arra szükség
Játéknak látják a lepkék a lángot
hogy mindenki attól féljen mi lesz
nincsen arra szükség
Istenhez fohászkodik mecsetében a sejk
hogy fohásza valóra váljon
nincsen arra szükség
Mindenki lássa ki inni ad- fontos
hogy mindenkit nézzen ki inni ad
nincsen arra szükség

Érted? (a közönségtől?) Hogyan lehetne ezt megérteni? Azt amikor egy tájfutó aki életében nem cigizett, életét vesztí tudórákban 25 évesen vagy amikor a gonosz szomszédnő akinek nincs öröme az életben csak hogy mindenkinek keresztbe tegyen csak azért is 90 évet él vagy hogy mi akik azt mondjuk hogy élünk, napokat tudunk a tv előtt döglöni üresen bámulva az élménykonzervet

miközben kint süt a nap csiripelnek a madarak, miért nincsen elég bátorságunk élni? Vagy azt, hogy legjobb barátod miért mászik fel a vonat tetejére, hogy megsüsse a 40 000 volt 19 évesen? Érted ezt?

Egyáltalán semminek a megértésére nincs remény, nincs remény arra, hogy kiderítsük ki mit tett vagy mi mit tett vagy bármi is hogyan működik. Add fel a törekvéseidet, hogy a kirakós játékot összerakod, add fel egészen, teljesen; Hajítsd fel a levegőbe, tedd a kandallóba. Hacsak nem adjuk fel ezt a reményt, ezt az erőltetett reményt, egyáltalán nincs kiút.